

РЕШЕНИЕ

№ 2686

гр. София, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 26.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **11928** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на А. Х., гражданин на К. срещу отказ за издаване на виза от 28.11.2023 г., издаден от завеждащ Консулската служба на Посолството на Република България в Д., И..

Жалбоподателят твърди, че е поискал издаване на виза „Д“ – за посещение с цел обучение в Медицинския университет [населено място], където е приет за студент по „медицина“ от зимен семестър за учебната 2023/2024 г. Влязъл е в страната и пребивава в [населено място], предвид това, че е канадски гражданин и влиза в страната без виза. По искането за издаване на виза ответникът е постановил немотивиран отказ, от което прави извод за целенасочени действия с оглед личността на жалбоподателя. Ето защо моли да се отмени оспорения отказ. Претендира разноки. Ответникът – завеждащ Консулската служба на Посолството на Република България в Д., И. моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Твърди, че се доказват основанията за отказ – в случая те са установени от компетентните органи и се изразяват в заплахата за националната сигурност, която заплахата се извежда от обстоятелствата, при които жалбоподателят се е записал да учи – без лично присъствие, без да е ясно с какви средства се издържа, както и съвместимостта на произхода му с този на други студенти, боучаващи се в същия ВУЗ.

СГП не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателят е подала заявление за виза „Д“ на 10.10.2023 г. В заявлението е описал, че е канадски гражданин с разрешение за пребиваване в И., иска да посети страната с цел обучение – в Медицинския университет в [населено място]. Средствата, с които разпалага са в брой. Приложил е канадски паспорт, документ, удостоверяващ разрешението за пребиваване и такъв, удостоверяващ, че е приет за студент, декларация от родителите, че ще финансират издръжката му, приложени са документи, удостоверяващи последното /извлечение от сметки, удостоверение от работодателя на бащата на жалбоподателя/, здравна застраховка.

Видно от справка от Държавна агенция „Национална сигурност“, издадена на 22.11.2023 г., е дадено отрицателно становище по искането за издаване на виза. В него подробно са описани мотивите за това.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на оспорване акт. Ето защо съдът намира, че жалбата е допустима.

По основателността ѝ.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-254/3.10.2011 г. на министъра на външните работи, както и заповед № 64/27.9.2023 г., в рамките на предоставените му правомощия. Спазена е предписаната от закона форма.

Отказът е в достатъчна степен мотивиран. Действително, в него е посочен чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, като е цитирана нормата: с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава.

Същевременно обаче следва да се има предвид и нормата на чл. 10а, ал. 3 ЗЧРБ, предвиждаща следното:

Мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация.

В процесния случай мотивирането на заповедта следва да се извлече от цитираната по-горе справка, поради което и на основание цитираните норми следва да се приеме, че заповедта е мотивирана.

Заповедта е издадена както на български, така и на английски език – този, на който е подадена и молбата за виза.

При постановяването на оспорения акт ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила. Видно от събраните и обсъдени по-горе доказателства, жалбоподателят, на разбираем за него език, е имал възможност да опише целта и условията на своето пътуване, както и да представи доказателства в тази насока.

Ответникът е постановил обжалвания отказ с мотив, че са налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ (нова - ДВ, бр. 9 от 2011 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 97 от 2016 г.): 1. (доп. - ДВ, бр. 29 от 2007 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 97 от 2016 г.) с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност;

Предвид становището на Държавна агенция „Национална сигурност“, дадено на основание чл. 42 от Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“ /ЗДАНС/, ответникът е следвало да действа при условията на обвързана компетентност, като постанови оспорения акт. В случая и предвид това становище, законът предвижда при издаването на виза, каквато е процесната, превес да има именно националната сигурност и интересите на българската държава, съпоставени с личните интереси и съответно – правото на зачитане на личния и семеен живот в полза на жалбоподателя. Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради което следва да се отхвърли; не се установи незаконосъобразност по смисъла на чл.146 АПК на обжалваното решение.

По разноските. Предвид неоснователността на жалбата, на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., на основание чл. 143 АПК, вр. чл. 37 Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за правната помощ, съобразно и фактическата и правна сложност на делото
Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Х., гражданин на К., роден на 17.6.2003 г. в К. срещу отказ за издаване на виза от 28.11.2023 г., издаден от завеждащ Консулската служба на Посолството на Република България в Д., И..

ОСЪЖДА А. Х., гражданин на К. да заплати на Министерството на външните работи 100 лв. разноски.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: